

Some Things Last A Long Time

NATHAN OOMS EN
ANNA FRANZISKA
JÄGER

Wanneer niets nog bestaat

Lotte Bode

Gezien op 28 september 2019
V36, Antwerpen (vroeger
Raamtheater)
Love at first Sight

Sommige dingen duren een lange tijd, maar de aarde stevent stilaan op haar einde af. In 'Some things Last A Long Time' blijven Nathan Ooms en Anna Franziska Jäger nog met z'n tweeën achter op een desolate planeet. Hun abstracte taal is speels en moeilijk tegelijk.

29 SEPTEMBER 2019

Binnen de eerste vijf minuten worden alle aktes afgeroepen. Als Anna Franziska Jäger 'act one!' schreeuwt, slaat ze twee teenslippers keihard tegen elkaar. Zonder een pauze te laten gaat ze verder: 'act two!' - klap, 'act three!' - klap. Zo gaat ze door tot aan het zeventiende bedrijf. Wat daarna nog rest, is de leegte. Het einde van de wereld. De voorstelling is gedaan en begint nu.

Jäger en Nathan Ooms kijken verdwaasd rond in een kaal, wit speelvlak. Zij studeert Drama aan KASK Gent, hij studeerde net af aan dezelfde opleiding. 'Some Things Last A Long Time' is zijn masterproef. Tijdens 'Love at first Sight', een festival van jonge makers, spelen ze in V36: een oud pand in de Antwerpse De Vriërestraat waar jonge artiesten werken die een band hebben met het Toneelhuis.

Aan het begin van de voorstelling doen Jäger en Ooms zwarte schmink rond hun ogen. Maken ze doodskoppen van hun hoofden of zijn ze eerder blind? Zijn het fictieve personages of spelen ze zichzelf? Ze kijken elkaar verbaasd en soms lieflijk aan. De relatie tussen beiden is onduidelijk. De twee zijn enkel en alleen op elkaar aangewezen, dus is er geen vergelijkingsmateriaal. Vriendschap of liefde zijn - als alles voorbij is - loze woorden: dit is gewoonweg samenzijn.

In 'Some Things Last A Long Time' bouwen de performers spanning op met simpele, pantomimische bewegingen. Zij zakt wat door haar knieën en trekt twee onzichtbare touwen naar beneden. Of is ze een koe aan het melken? Ze trekt sneller en sneller tot hij naast haar komt staan. Hij zakt ook wat door zijn knieën en begint in slow-motion een sigaret te roken. Na een tijdje moet hij plassen. Hij loopt naar de achterkant van de ruimte en kijkt ongemakkelijk

achterom. Met een scheef mondje wacht zij tot hij klaar is. Als ze weer verder gaan, besef je pas dat ze in een auto zitten. Lichtjes gebogen staan ze naast elkaar en kijken ze voor zich uit. Hij drukt op een knopje en er galmt muziek door de zaal. Zo hobbelen ze even verder in een vertraagde roadtrip. Even later squashen ze met onzichtbare rackets of trotseren ze giechelend en hand-in-hand de golvende zee. De eenvoudige, menselijke scenario's steken af tegen het lege, abstracte universum.

De performers dragen allerlei bewegingsmotieven aan die ze later in het stuk herhalen. Ooms' die zijn armen naar de hemel strekt, Jägers reeks modellenposes op de vloer, hij die rondstapt terwijl zij op zijn voeten staat,... de sequenties komen in verschillende variaties terug. Hoewel hun speelsheid aandoenlijk is om naar te kijken, valt hun abstracte taal vrij moeilijk te lezen of te interpreteren. Wat willen ze vertellen? Als toeschouwer tast je in het duister.

Deze voorstelling zweeft tussen pantomime, dans en verteltheater. Halverwege vertellen de spelers over een Chileense man en vrouw. Ze werden ter dood veroordeeld vanwege hun buitenechtelijke liefde. Maar tijdens de aardbeving van 1647 in Santiago konden ze hun straf ontlopen en vonden ze elkaar terug. Op dat moment stond de tijd even stil. Nadien werden ze de dood ingejaagd en kon enkel hun pasgeboren zoontje het overleven. Tijdens de aardbeving golden andere regels van de tijd. 'Some Things Last A Long Time' lijkt ook zo'n tussenmoment te willen zijn.